

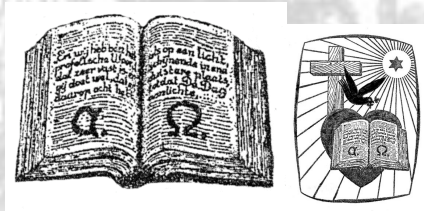
Geachte lezer,

Het verheugd ons, u deze studie te mogen aanbieden. Het is onze hartenwens, dat u door deze studie wordt gezegend. Wanneer de Zoon Gods zegt: *"Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden* (Joh. 10:9), dan kunnen wij vandaag met grote stelligheid zeggen: Wij staan voor het sluiten van de deur, want de wederkomst van Jezus Christus staat te gebeuren en daarmee loopt de genadetijd af. Daarom hebben wij van Godswege de opdracht, u deze Bijbelse boodschap door te geven. Probeert u alstublieft, om het zonder vooringenomenheid te lezen.

Vragen, die er bij het lezen van deze studie zouden kunnen rijzen, willen wij, voor zover dit mogelijk is, beantwoorden. Wilt u over de inhoud van deze studie of over het Woord van God in het algemeen praten, dan is daar ook een mogelijkheid voor.

Verder hopen wij van ganser harte, dat alvorens u deze studie gaat lezen, u uw God en Vader vraagt om geopende oren en vooral om een geopend hart. Opdat de Heilige Geest zelve u inzicht zal geven en u zal doordringen van de boodschap, die God in deze studie tot u zegt. God wil openbaren, hetgeen Hij tot redding van de mensen gesteld heeft. Alleen met het verstand en met rede is deze studie niet te verstaan. Vertrouw aan Hem uw inzicht toe en u zult van licht tot licht gaan en steeds meer vinden tot troost en sterkte.

Met hartelijke Zegenwensen
namens het Bijbelstudie Centrum
Rob Schutte

2 Petrus 1:19

Studie over: Het Hogepriesterlijk Gebed

Wij lezen Johannes 17: *“Dit sprak Jezus en Hij hief zijn ogen ten hemel en zeide: Vader de ure is gekomen; verheerlijk uw Zoon, opdat uw Zoon U verheerlijke, gelijk Gij Hem macht hebt gegeven over alle vlees, om aan al wat Gij Hem gegeven hebt, eeuwig leven te schenken. Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt. Ik heb U verheerlijkt op de aarde door het werk te voleindigen, dat Gij Mij te doen gegeven hebt. En nu, verheerlijk Gij Mij, Vader, bij Uzelf met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was.*

Ik heb uw naam geopenbaard aan de mensen, die Gij Mij uit de wereld gegeven hebt. Zij behoorden U toe en Gij hebt hen Mij gegeven en zij hebben uw woord bewaard. Nu weten zij, dat al wat Gij Mij gegeven hebt, van U komt, want de woorden, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven en zij hebben ze aangenomen en in waarheid erkend, dat Ik van U ben uitgegaan, en zij hebben geloofd, dat Gij Mij gezonden hebt. Ik bid voor hen; niet voor de wereld bid Ik U, maar voor hen, die Gij Mij gegeven hebt, want zij zijn van U, en al het mijne is het uwe en het uwe is het mijne, en Ik ben in hen verheerlijkt. En Ik ben niet meer in de wereld, maar zij zijn in de wereld en Ik kom tot U. Heilige Vader, bewaar hen in uw naam, welke Gij Mij gegeven hebt, dat zij een zijn zoals Wij. Zolang Ik bij hen was, bewaarde Ik hen in uw naam, welke Gij Mij gegeven hebt, en Ik heb over hen gewaakt en niemand uit hen is verloren gegaan, dan de zoon des verderfs, opdat de Schrift vervuld werd.

Maar nu kom Ik tot U en Ik spreek dit in de wereld, opdat zij ten volle mijn blijdschap in zichzelf mogen hebben. Ik heb hun uw woord gegeven en de wereld heeft hen gehaat, omdat zij niet uit de wereld zijn, gelijk Ik niet uit de wereld ben. Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart voor de boze. Zij zijn niet uit de wereld, gelijk Ik niet uit de wereld ben. Heilig hen in uw waarheid; uw woord is de waarheid. Gelijk Gij Mij gezonden hebt in de wereld, heb ook Ik hen gezonden in de wereld; en Ik heilig Mijzelf voor hen, opdat ook zij geheiligd mogen zijn in waarheid.

En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven, opdat zij allen een zijn, gelijk Gij, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt. En de heerlijkheid, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven, opdat zij een zijn, gelijk Wij een zijn: Ik in hen en Gij in Mij, dat zij volmaakt zijn tot een, opdat de wereld erkenne, dat Gij Mij gezonden hebt, en dat Gij hen liefgehad hebt, gelijk Gij Mij liefgehad hebt. Vader, hetgeen Gij Mij gegeven hebt; Ik wil, dat, waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn, om mijn heerlijkheid te aanschouwen, die Gij Mij gegeven hebt, want Gij hebt Mij liefgehad voor de grondlegging der wereld. Rechtvaardige Vader, de wereld kent U niet, maar Ik ken U, en dezen weten, dat Gij Mij gezonden hebt; en Ik heb hun uw naam bekend gemaakt en Ik zal hem bekend maken, opdat de liefde, waarmede Gij Mij liefgehad hebt, in hen zij in Ik in hen”.

Tot zover dit wonderlijke gebed. Dit gebed in Johannes 17 bevat het Persoonlijke gebed van de Here Jezus zoals Hij als de Zoon tot Zijn Vader bidt. Zijn bede in dit gebed is persoonlijk, maar tevens een voorbede. Daarom is het ook het Hogepriesterlijk gebed van onze Here Jezus.

Dit in tegenstelling tot het “Onze Vader”, dat Hij als een voorbeeld aan Zijn apostelen en discipelen leerde. Hier in Johannes 17 kunnen wij als kinderen Gods diep in het hart van de Zoon van God, onze Here, zien: wát Hem beweegt en wát op Zijn hart ligt. Maar om diep in het hart van de Here te kunnen zien, dat is alleen mogelijk door de Heilige Geest, zoals ook Paulus zo wonderbaar getuigt in 1 Korinthiërs 2 vers 10-12, waar hij schrijft:

“Want ons (de gelovigen in Christus) heeft God het geopenbaard door de Geest. Want de Geest doorzoekt alle dingen, zelfs de diepten Gods. (Daar hebt u Hem. Wij kunnen alleen diep in het hart van de Here Jezus zien - wat Hem beweegt en wat Hem op het hart ligt - door de Heilige Geest) Wie toch onder de mensen weet, wat in een mens is, dan des mensen eigen geest, die in hem is? Zo weet ook niemand, wat in God is, dan de Geest Gods. Wij nu hebben niet de geest der wereld ontvangen, maar de Geest uit God, opdat wij zouden weten, wat ons door God in genade geschonken is”.

Daarom wil ik eerst vragen om met elkaar in gebed te gaan:

“Hemelse Vader. Wij zijn hier samengekomen om dit wonderbare gebed van onze Here Jezus Christus, dit Hogepriesterlijk gebed, met elkaar te lezen om daaruit een diepe zegen te kunnen ontvangen. Ja Vader, wij kunnen door dit gebed een diep inzicht krijgen wat het hart van U en Uw Zoon beweegt. Dan bidden wij U, Here, waar dit alleen mogelijk is door de hulp van Uw Heilige Geest, wil ons dan ook die diepe hulp rijkelijk schenken. Om de Here Jezus Christus wil, opdat wij weten mogen wat ons in genade door U geschonken is in die onuitsprekelijke gave van Uw Zoon, onze Here Jezus Christus. Help ons Here, open onze ogen, open onze harten, open ons verstand en geef ook mij grote genade en de hulp van Uw Geest, om met elkaar dit Hogepriesterlijk gebed te kunnen behandelen. Om Jezus Christus wil, Amen”.

Wat de Here Jezus beweegt en wat Hem op het hart ligt, komt in dit Hogepriesterlijke gebed tot uiting. Dat Hij de Here is van eeuwigheid tot eeuwigheid, wordt ons door de Heilige Geest duidelijk gemaakt in het Oude Testament.

Als wij lezen hoe God, met de Here Jezus als de Engel des Heren, Mozes opdracht gaf en verordeneerde om ook voor ons de hogepriester kledij te maken, dan is dat een wonderbare heen wijzing naar en zinnebeeld van de Ene en waarachtige Hogepriester, waarop in die dagen het wachten nog was.

Aaron kon geen voorbeeld van de Here Jezus zijn; hij was een sterfelijk, zondig mens. Maar zijn kledij en ook die van hen die hen opvolgden, was een symbool voor dat waarachtige Hogepriesterschap van onze Here Jezus Christus.

Dan is er in Exodus 28:9-12 ook sprake van twee chrysopraas stenen. *“Gij zult twee chrysopraas-stenen nemen en de namen der zonen van Israël daarin graveren, zes van hun namen op de ene steen en de zes overige namen op de andere steen, naar de volgorde van hun geboorte. Als kunstwerk van een steensnijder, als zegelgraveerwerk, zult gij de twee stenen met de namen der zonen van Israël graveren; ingevat in gouden kassen zult gij ze maken. Dan zult gij de twee stenen op de schouderstukken van de efod zetten als gedachtenisstenen voor de Israëlieten: Aaron zal hun namen ter gedachtenis voor het aangezicht des Heren op zijn beide schouderstukken dragen”.* Dat zijn de edelstenen van een grote helderheid en hardheid. Men denkt dat het briljanten waren.

In die twee chrysopraas stenen moesten de namen van de zonen van Israël gegraveerd worden, dat wil zeggen: onuitwisbaar. Ook moesten die namen daarin overeenkomstig de volgorde van hun geboorte gegraveerd worden. Wanneer nu iemand wedergeboren is, komt ook hij of zij daarin te staan, daar in die edelstenen op dat hogepriesterlijk kleeft.

Maar het is een heen wijzing naar Jezus Christus, Hij is immers die goede Herder die eerst het verloren schaap zoekt. Dat heeft Hij gedaan in Zijn aardse, in Zijn vernederde toestand, toen Hij hier op aarde was. En dat doet Hij nog, natuurlijk. Maar wat lezen wij dan? Zo gauw Hij dat schaap gevonden heeft, waardoor Hij Zijn eigen bloed gaf, tilt Hij het op vanuit die dwaling en verwarring en legt het op Zijn schouders.

Ja, daar hebt u Hem. Die stenen moesten op die schouders van het Hogepriesterlijk kleeft zijn, zodat de hogepriester die namen als een gedachtenis voor God zou brengen. Ja, Hij, die Zijn schaap gevonden heeft, tilt het op Zijn schouders en daar blijft het liggen, totdat Hij het gebracht heeft in het Vaderhuis. Beseft u dat? Daar komt u niet meer vandaan. Daarvoor is Hij die grote Hogepriester; dat beweegt Zijn hart; daar is Zijn hart vol van, in Goddelijke liefde.

Nu gaan wij verder en vinden in datzelfde Exodus 28 vers 15, maar vooral in de verzen 28 en 29, dat er ook een borstschild gemaakt moest worden, dat het borstschild der beslissing genoemd wordt. En dat borstschild werd met twaalf edelstenen gevuld.

En op elke edelsteen stond in volgorde één der namen van de twaalf stammen van Israël. Leest u vooral zelf eens hoeveel malen dat borstschild vastgemaakt moest worden op het hart van de hogepriester. Ook moest dat borstschild van onderen vastgemaakt worden aan zijn gordel. De gordel is de plaats van de kracht van de man.

De Man is Jezus Christus, onze grote Hogepriester van wie God zegt: Ik heb Mij de hulp van een held besteld, met de kracht van Zijn lendenen. Wel, die held, de Here Jezus, houdt ons op Zijn hart. Niet uw kracht, niet onze kracht in de Gemeente, maar Zijn kracht houdt ons.

Dan moet u lezen hoe dat borstschild op verschillende wijzen vastgesnoeid moest worden. Zo en zo vastgebonden, staat er, met verschillende kettinkjes en snoeren, zodat het onmogelijk van de borst kan afschuiven, maar bleef liggen op het hart van de hogepriester uit het Oude Verbond.

Een wonderbaar beeld van onze Hogepriester. Wij zijn vastgebonden op Zijn hart, maar nu naar de volgorde van de namen van Zijn Gemeente. Want er is één Gemeente, er is één borstlap, maar in een grote verscheidenheid. Zo gaan wij iets verstaan van hetgeen de Here Jezus op Zijn hart heeft en wat Hem beweegt.

Alvorens wij dit verder gaan bezien, wil ik nogmaals opmerken: *“Hij draagt dat op Zijn hart”*. Dan staat daarover in Exodus 28:29-30: *“Zo zal Aaron de namen der zonen van Israël in het borstschild der beslissing op zijn hart dragen, wanneer hij in het heiligdom komt, tot een voortdurende gedachtenis voor het aangezicht des Heren. En gij zult in het borstschild der beslissing de Urim en de Tummim leggen; zij zullen op het hart van Aaron zijn, wanneer hij voor het aangezicht des Heren komt, en Aaron zal de beslissing voor de Israëlieten voortdurend op zijn hart dragen, voor het aangezicht des Heren”*.

Hoort u het? Van de schouders komen wij misschien eens af, als wij in de heerlijkheid aangeland zijn, zodat wij geworden zijn zoals Hij. Te dragen hoeft Hij ons daar dan niet meer, doch van Zijn hart komen wij nooit meer vandaan; nooit meer, ook in de eeuwigheid niet. Tot een voortdurende gedachtenis, dat wil zeggen: oneindig!

Ik wil met u samen (want er staan zulke geweldige dingen in dit Hogepriesterlijk gebed), allereerst bezien dat dit gebed uit een driedeling bestaat.

Het eerste deel bestaat uit de verzen 1 tot en met 5: *“Dit sprak Jezus en Hij hief zijn ogen ten hemel en zeide: Vader de ure is gekomen; verheerlijk uw Zoon, opdat uw Zoon U verheerlijke, gelijk Gij Hem macht hebt gegeven over alle vlees, om aan al wat Gij Hem gegeven hebt, eeuwig leven te schenken. Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt. Ik heb U verheerlijkt op de aarde door het werk te voleindigen, dat Gij Mij te doen gegeven hebt. En nu, verheerlijk Gij Mij, Vader, bij Uzelf met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was”*.

Daar bidt de Here Jezus voor Zichzelf om Zijn verheerlijking door zijn Vader. Hij zegt: *“Vader verheerlijk Mij, opdat Uw Zoon U verheerlijke”*. En waarom bidt Hij dat? Opdat zo Gods werk voortgang zal hebben, want Zijn ure is gekomen, dat Hij het werk - opgedragen door Zijn Vader - op aarde gaat voleindigen en wanneer het volbracht is, keert Hij immers terug naar de hemel.

Dat vinden wij in de verzen 1 tot en met 5. In de onderwijzing die voorafging aan het Hogepriesterlijke gebed sprak Jezus in Johannes 16:28: *“Ik ben van de Vader uitgegaan en in de wereld gekomen; Ik verlaat de wereld weder en ga tot de Vader”*.

De tweede bede, dat het werk Gods op aarde ook daarna voortgang zal hebben, vloeit voort uit de eerste bede. Het tweede deel bestaat uit de verzen 6 tot en met 19: *“Ik heb uw naam geopenbaard aan de mensen, die Gij Mij uit de wereld gegeven hebt. Zij behoorden U toe en Gij hebt hen Mij gegeven en zij hebben uw woord bewaard.*

Nu weten zij, dat al wat Gij Mij gegeven hebt, van U komt, want de woorden, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven en zij hebben ze aangenomen en in waarheid erkend, dat Ik van U ben uitgegaan, en zij hebben geloofd, dat Gij Mij gezonden hebt. Ik bid voor hen; niet voor de wereld bid Ik U, maar voor hen, die Gij Mij gegeven hebt, want zij zijn van U, en al het mijne is het uwe en het uwe is het mijne, en Ik ben in hen verheerlijkt.

En Ik ben niet meer in de wereld, maar zij zijn in de wereld en Ik kom tot U. Heilige Vader, bewaar hen in uw naam, welke Gij Mij gegeven hebt, dat zij een zijn zoals Wij. Zolang Ik bij hen was, bewaarde Ik hen in uw naam, welke Gij Mij gegeven hebt, en Ik heb over hen gewaakt en niemand uit hen is verloren gegaan, dan de zoon des verderfs, opdat de Schrift vervuld werd. Maar nu kom Ik tot U en Ik spreek dit in de wereld, opdat zij ten volle mijn blijdschap in zichzelf mogen hebben.

Ik heb hun uw woord gegeven en de wereld heeft hen gehaat, omdat zij niet uit de wereld zijn, gelijk Ik niet uit de wereld ben. Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart voor de boze. Zij zijn niet uit de wereld, gelijk Ik niet uit de wereld ben. Heilig hen in uw waarheid; uw woord is de waarheid. Gelijk Gij Mij gezonden hebt in de wereld, heb ook Ik hen gezonden in de wereld; en Ik heilig Mijzelf voor hen, opdat ook zij geheiligd mogen zijn in waarheid”.

Daar bidt de Here voor Zijn discipelen, die toen bij Hem waren en derhalve ook Zijn apostelen zijn, dat zij door Zijn Vader toegerust zullen worden tot dienstbetoon en vooral tot de dienst van het uitdragen van Zijn Woord. Niet alleen, dat zij dat Woord zullen spreken, maar vooral dat zij bekwaam gemaakt zullen worden om dat Woord op te schrijven: Het Nieuwe Testament.

En daarom hebben wij dat Woord vandaag nog, daarvoor moesten zij direct door Gods Geest geïnspireerd worden, zodat zij onfeilbaar het Woord des Heren het Nieuw Testament, zouden schrijven. Zoals de profeten door Gods Geest geleid en bekwaam gemaakt het Oude Testament hebben geschreven. Dat is het tweede deel.

En dan komen wij tot het derde deel, dat vooral ook ons aangaat. Wij vinden het vanaf vers 20 tot en met 26: *“En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven, opdat zij allen een zijn, gelijk Gij, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt. En de heerlijkheid, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven, opdat zij een zijn, gelijk Wij een zijn: Ik in hen en Gij in Mij, dat zij volmaakt zijn tot een, opdat de wereld erkenne, dat Gij Mij gezonden hebt, en dat Gij hen liefgehad hebt, gelijk Gij Mij liefgehad hebt. Vader, hetgeen Gij Mij gegeven hebt; Ik wil, dat, waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn, om mijn heerlijkheid te aanschouwen, die Gij Mij gegeven hebt, want Gij hebt Mij liefgehad voor de grondlegging der wereld. Rechtvaardige Vader, de wereld kent U niet, maar Ik ken U, en dezen weten, dat Gij Mij gezonden hebt; en Ik heb hun uw naam bekend gemaakt en Ik zal hem bekend maken, opdat de liefde, waarmede Gij Mij liefgehad hebt, in hen zij in Ik in hen”.*

Daar bidt de Here voor allen, die door het woord van Zijn discipelen en apostelen door alle eeuwen heen tot het geloof in Hem komen, dat wil zeggen gedurende dit gehele tijdperk, totdat Hij komt voor de Zijnen om hen thuis te halen.

Dan is de Gemeente hier op aarde voleindigd en dat is een heerlijk feit. In dit gebed bevinden zich zeven beden. Er is dus die Goddelijke volmaaktheid: drie delen en zeven beden. Het is het volmaakte gebed; hoe kan het ook anders, want Hij is zelf de volmaakte Heer en God, die met de Vader één is. Zeven beden. Laten wij ze één voor één nader bezien.

De eerste bede vinden wij in vers 1: *“Dit sprak Jezus en Hij hief zijn ogen ten hemel en zeide: Vader de ure is gekomen; verheerlijk uw Zoon, opdat uw Zoon U verheerlijkje”.*

Ook hier vinden wij weer een prachtige voorafschaduwing gegeven door Gods Woord en Geest in het Oude Testament. Het gaat om die gemeente van nieuwgeborenen, die gemeente van hen die wedergeboren zijn in Christus Jezus. Dat is die grote nieuwe oogst die binnen gaat komen, die moet worden binnengehaald.

De Here Jezus heeft nu het fundamentele werk gedaan door zijn offer op Golgotha, door Zijn kruislijden en sterven en door Zijn opstanding. Nu gaat Hij naar de Vader en nu moet dat fundamentele werk vrucht voortbrengen, totdat de gehele oogst, totdat de laatste binnen is.

Daarom bidt Hij om Zijn verheerlijking, opdat Hij vanuit die verheerlijkte positie de Vader verheerlijke in u, in mij en in de gemeente, want die gemeente moet ook zijn tot heerlijkheid Gods.

U vindt dat in Leviticus prachtig vooraf geschaduwd en wel in Leviticus 23 de verzen 9 tot en met 11: *“En de Here sprak tot Mozes: Spreek tot de Israëlieten en zeg tot hen: Wanneer gij komt in het land dat Ik u geef, en de oogst daarvan binnenhaalt, dan zult gij de eerstelingsgarve van uw oogst naar de priester brengen, en hij zal de garve voor het aangezicht des Heren bewegen, opdat gij welgevallig zijt; daags na de sabbat zal de priester die bewegen”*.

Als Israël zijn nieuwe tarweoogst en gersteoogst moest binnenhalen, dan moesten die aren die het eerste rijp waren, als een eerstelingsgarf samengebonden worden en verder mocht men de oogst niet binnenhalen. Die garf moest men naar de Hogepriester brengen en de Hogepriester ging die eerstelingsgarf bewegen voor Gods aangezicht. Waarom? Omdat de gehele oogst aangenaam zou zijn voor God en dus ook voor Israël en daar gaat het om.

Hij moet verheerlijkt worden en wij weten uit een ander Schriftplaats in het Mattheüs evangelie dat Hij een eerstelingsgarf meenam. Na Zijn opstanding nam Hij namelijk verschillende heiligen (maar hun namen zijn niet bekend gemaakt) mee naar de hemel en daar beweegt Hij ze. Dat wil zeggen daar leeft Hij voor ons, opdat de gehele oogst niet alleen binnenkomt, maar ook Gode welgevallig zal zijn.

Dat is ook het hele hogepriesterlijke werk, dat wij, die door Zijn kostbaar levensbloed gered werden en vrijgemaakt van zonden, ook welgevallige nieuwe mensen zullen zijn, welgevallige zonen van God, gelijk Hij is. Dit is geweldig belangrijk.

Ik ga u vanuit het Nieuwe Testament duidelijk maken op welke wijze de Vader de Zoon verheerlijkt.

In Efeze 1 vers 20-23 lezen wij: *“die Hij (dat is God de Vader) heeft gewrocht in Christus, door Hem uit de doden op te wekken (en nú komt de vervulling van de bede: “Vader verheerlijk Uw Zoon”) en Hem te zetten aan zijn rechterhand in de hemelse gewesten, boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en alle naam, die genoemd wordt niet alleen in deze, maar ook in de toekomstige eeuw. En Hij heeft alles onder zijn voeten gesteld (Ja, de Here zegt: “Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde”) en Hem als hoofd boven al (en daar komt het) wat is, gegeven aan de gemeente”*.

Zo kan de gehele oogst binnengehaald worden opdat zij ook welgevallig zal zijn. Gegeven aan de gemeente, die Zijn lichaam is, namelijk vervuld met Hem. Dan wordt een ieder van ons veranderd naar het beeld van de Here Zelf; niet door kracht noch door geweld, niet door ons toedoen maar door de Heilige Geest.

Vervuld met Hem, vervuld met hem die alles in allen volmaakt. Wat een wonderbare oogst en die is bijna ten einde. Al gaat de vijand nog zo te keer en mobiliseert hij alle machten en wordt alles tot een chaos gemaakt (dat is de voorbereiding voor zijn machtsgreep naar de wereld) toch is Jezus overwinnaar. Daarom is dit Hogepriesterlijke gebed zo wonderbaar, als wij het gaan verstaan. Tot zover nu de eerste bede.

De tweede bede in dit Hogepriesterlijke gebed vinden wij in vers 5: *“En nu, verheerlijk Gij Mij, Vader, bij Uzelf met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was”*.

Daar bidt de Here Jezus om Zijn wederopname in de eeuwige heerlijkheid. En waarvoor is ook dit? Enkel ten behoeve van dat grote doel, dat Hem beweegt en dat Hij op Zijn hart draagt.

Laten wij dit gaan bezien in Johannes 16, de verzen 7 tot en met 15, daar lezen wij: *“Doch Ik zeg u de waarheid: Het is beter voor u, dat Ik heenga. Want indien Ik niet heenga, kan de Trooster niet tot u komen, maar indien Ik heenga, zal Ik Hem tot u zenden. En als Hij komt, zal Hij de wereld overtuigen van zonde en van gerechtigheid en van oordeel; van zonde, omdat zij in Mij niet geloven; van gerechtigheid, omdat Ik heenga tot de Vader en gij Mij niet langer ziet; van oordeel, omdat de overste dezer wereld geoordeeld is.*

Nog veel heb Ik u te zeggen, maar gij kunt het thans niet dragen; doch wanneer Hij komt, de Geest der waarheid, zal Hij u de weg wijzen tot de volle waarheid; want Hij zal niet uit Zichzelf spreken, maar al wat Hij hoort, zal Hij spreken en de toekomst zal Hij u verkondigen. Hij zal Mij verheerlijken, want Hij zal het uit het mijne nemen en het u verkondigen. Al wat de Vader heeft, is het mijne; daarom zeide Ik: Hij neemt uit het mijne en zal het u verkondigen”.

In vers 7: *“Doch Ik zeg u de waarheid: Het is beter voor u, dat Ik heenga. Want indien Ik niet heenga, kan de Trooster niet tot u komen, maar indien Ik heenga, zal Ik Hem tot u zenden”.*

En dan vooral dat twaalfde vers: *“Nog veel heb Ik u te zeggen, maar gij kunt het thans niet dragen; doch wanneer Hij komt, de Geest der waarheid, zal Hij u de weg wijzen tot de volle waarheid; want Hij zal niet uit Zichzelf spreken, maar al wat Hij hoort, zal Hij spreken en de toekomst zal Hij u verkondigen. Hij zal Mij verheerlijken, want Hij zal het uit het mijne nemen en het u verkondigen”.*

Het komt ook duidelijk uit in Efeze 4:10-13 dat Hij door zijn verhoging, dan uit die positie, Zijn gemeente bouwt. *“Hij, die nedergedaald is, Hij is het ook, die is opgevaren ver boven alle hemelen (Vader verheerlijk Uw Zoon, opdat Uw Zoon U verheerlijke) (waarvoor?), om alles tot volheid te brengen. En Hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars, om de heiligen (dat zijn de Zijnen) toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus, totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus”.*

Wat heerlijk. En dat is de tweede bede.

Laten wij nu de derde bede bezien. Deze is tweeledig. In vers 11 bidt de Here Jezus om de bewaring van alle gelovigen die Hem toebehoren, die de Vader Hem gegeven heeft, maar die nog in de wereld zijn, terwijl Hij nu Zelf terugkeert naar de Vader. Hij bidt nu om de bewaring van de Zijnen (en nu citeer ik vers 11) *“Heilige Vader, bewaar hen in Uw Naam, welke Gij Mij gegeven hebt, dat zij één zijn zoals Wij”.*

En in vers 15 bidt Hij niet, of God hen wegneemt uit de wereld, maar of Hij hen bewaart voor de boze. Een geweldige bewaring. En dat is ook nodig. De Here Jezus heeft gezegd in Johannes 16:33: *“Dit heb Ik tot u gesproken, opdat gij in Mij vrede hebt. In de wereld lijdt gij verdrukking, maar houdt goede moed. Ik heb de wereld overwonnen. (de kinderen Gods zullen hier verdrukt worden en dat wordt in de eindtijd het ergst)*

Daarvoor bidt Hij, dat ligt op Zijn hart, dat de wereld geen vat op u en mij krijgt. Wat schrijft Johannes zo heerlijk in zijn eerste Johannesbrief?

1 Johannes 5:4-5: *“want al wat uit God geboren is (daar hebben wij de wedergeborenen), overwint de wereld; en dit is de overwinning, die de wereld overwonnen heeft: ons geloof. (Het is voltooid; Hij heeft voor ons overwonnen. Omdat Hij Zijn leven in ons leeft door de Heilige Geest, zullen wij door Hem méér dan overwinnaar zijn). al wat uit God geboren is, overwint de wereld; en dit is de overwinning, die de wereld; en dit is de overwinning, die de wereld overwonnen heeft (voltooid tijd): ons geloof. Wie is het, die de wereld overwint, dan wie gelooft, dat Jezus de Zoon van God is”?*

Prijst Zijn Naam, want Hij is waarlijk God; God uit God. Wonderbaar, met mijn verstand kan ik er niet bij, maar het is zo. Hoe getuigen de Schriften daarvan, ook het Oude Testament. In datzelfde hoofdstuk zien we ook de bewaring voor de boze.

1 Johannes 5:18: *“Wij weten, dat een ieder, die uit God geboren is (daar hebt u weer de wedergeboorte), niet zondigt; wat Hij, die uit God geboren werd (en dat is weer voltooid, dat is de Here Jezus), bewaart hem, en de boze heeft geen vat op hem”.*

Het is: blijven in de Here. Daarom zegt Hij ook in het vierde hoofdstuk van die eerste Johannes brief, vers 4: *“Gij zijt uit God, kinderkens (ja, geen krachtpatsers, maar kinderkens, die o zo nodig de hulp van Vader nodig hebben), en gij hebt hen overwonnen (ja, die kleine kinderkens: hen overwonnen, die met de duivel in de wereld zijn); want Hij (dat is de Here Jezus en God de Vader Zelf), die in u is, is meerder dan de wereld”*.

Ja, dat is onze overwinning, Goddank. Vele Schriftplaatsen wijzen daarop. U ziet, hoe de Here Jezus hier in dit Hogepriesterlijk Gebed tot Zijn Vader bidt, dat Zijn gelovigen bewaard zullen blijven voor de wereld en voor de boze.

En omdat dat werkelijk een volkomen volmaaktheid zal zijn, bad de Here Jezus Christus, toen Hij op aarde was, vers 12: *“Zolang Ik bij hen was, bewaarde Ik hen in Uw Naam, welke Gij Mij gegeven hebt.....”* en in vers 11: *“En Ik ben niet meer in de wereld”*.

Nu geeft Hij hen heel bewust ook in de hand van Zijn Vader Zelf. Jezus Christus geeft Zijn gelovigen over aan de Vader, voor een zekere bewaring, zodat de zekerheid en de vastheid van de gelovige op de onwankelbare trouw en liefde van de Vader voor Zijn Zoon Jezus Christus berust.

Op die onwankelbare trouwe liefde die God de Vader voor de Zoon heeft, berust op uw zekerheid. Laat ik het nog eens zeggen: Jezus Christus geeft heel doelbewust Zijn gelovigen voor een zekere bewaring over aan de Vader. Opdat wij dat zullen weten, spreekt Hij dit uit in de wereld, zodat de zekerheid en vastheid van de gelovigen (uw en mijn zekerheid en vastheid), op de onwankelbare trouw en liefde van de Vader voor Zijn Zoon Jezus Christus berust.

Mijn zekerheid berust op Hem die nooit wankelt. Wij vinden dat in Johannes 10:28-30 ook zo prachtig door de Here Jezus Zelf verwoord, als Hij zegt: *“en Ik geef hun (dat zijn Zijn schapen, die Hem toebehoren) eeuwig leven (aionisch leven) en zij zullen voorzeker (hoort u goed toe) niet verloren gaan in eeuwigheid (d.w.z. in de aion der aionen niet, nooit. Denk maar weer aan dat borstschild, wat daar voortdurend ligt) en niemand zal ze uit mijn hand roven. (Nu komt het!) Wat Mijn Vader Mij gegeven heeft (dat zijn Zijn gelovigen, Zijn Gemeente), gaat alles te boven en niemand kan iets roven uit de hand Mijns Vaders. Ik en de Vader zijn één”*.

Daarom zien wij in dat Hogepriesterlijke gebed, dat Hij Zijn gelovigen, die Hij van God gekregen heeft en die Hij Zelf ook zal bewaren, heel bewust in de hand van de Vader geeft. En nu berust daarop de zekerheid en vastheid; is dat niet wonderbaar?

Als hier de hele wereld straks een hel wordt en de duistere machten van de hel losbarsten als nog nooit gekend, behoeven wij niet te wankelen, want Hij die met ons is, is meerder dan die in de wereld is. Onze zekerheid berust niet op ons eigen geloof in de Here Jezus; als dat zo was, was het een wankelende zaak. Maar onze zekerheid en vastheid is door het geloof van Hem die mij en u heeft liefgehad en lief heeft met een eeuwige liefde.

Nu gaan wij naar de vierde bede, die we vinden in vers 17. Daar bidt de Here Jezus om de heiliging van de gelovigen; dat hoort er ook bij. Wil Hij ons volkomen voor de wereld en de boze bewaren, dan moeten wij afgezonderd zijn voor Hem, want heiliging is afzondering of afgezonderd zijn: afgezonderd van deze boze wereld en haar praktijken.

Laten wij daarop acht geven, want de duivel doet alles (en alle media gebruikt hij daartoe), om ons op allerlei wijze te besmetten met de vuilheid van deze wereld. De Here zal u en mij bewaren, maar wij moeten er dan wel in bewilligen dat God onze heiliging in ons werkt.

Jezus bidt daarom, gelijk Hij dat zo duidelijk zegt in hoofdstuk 17:17: *“Heilig hen in Uw waarheid; Uw Woord is de waarheid”*. Maar ook in vers 19: *“en Ik heilig Mijzelf voor hen, opdat ook zij geheiligd mogen zijn in waarheid”*.

Ziet u; Hij heiligt Zich ook voor u en mij. Maar dan is het minste wat wij kunnen doen, dat ook wij ons afzonderen en heiligen voor Hem. Ik behoor Hem toe, die mij zo duur gekocht heeft met Zijn kostbaar levensbloed. Deze heiliging wil God.

In 1 Cor. 1:30-31 lezen wij dat God de Vader ons de Here Jezus gegeven heeft als onze wijsheid, rechtvaardigheid, heiliging en verlossing. Let wel: Hij heiligt ons niet alleen, maar Hijzelf is onze heiligmaking; Hij rechtvaardigt ons niet alleen, maar Hijzelf is onze rechtvaardigmaking; Het is Hijzelf!

Hierop berust dat hele Hogepriesterlijke gebed. Al die beden worden verhoord, omdat Hij gezet is op die hoge plaats aan de rechterhand van de Vader en de volheid van de Geest ontving, die Hij daarop de Pinksterdag uitgestort heeft, opdat de Vader en de Zoon door deze Heilige Geest woning in ons konden maken. Daarom gaat het tot het laatste toe. Dat de Here ons hiertoe roept, vinden wij op vele Schriftplaatsen.

Wij gaan nu naar de vijfde bede, die wij vinden in de verzen 21 t/m 23. Het gaat hier om de geestelijke eenheid van de gelovigen in één lichaam. Toch hebben velen dat tot op de huidige dag nooit goed begrepen. Het is geen eenheid door middel van een perfecte organisatie die georganiseerd is precies naar het Woord, naar de Schriften, want dan zou die eenheid dus door ons gemaakt moeten worden in gehoorzaamheid. Gode zij dank niet!

Het is ook geen eenheid doordat wij allemaal hetzelfde geloof hebben: één geloof, één doop, één Heer. Maar welke eenheid dan wel (en dat is een volmaakte eenheid, daar spreekt de Here van).

Laten wij samen deze vijfde bede lezen in de verzen 21 t/m 23: *"opdat zij allen één zijn, gelijk Gij (let u toch vooral op dat woordje: gelijk), Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt. En de heerlijkheid, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven, opdat zij een zijn, gelijk Wij een zijn: Ik in hen en Gij in Mij, dat zij volmaakt zijn tot een, opdat de wereld erkenne, dat Gij Mij gezonden hebt, en dat Gij hen liefgehad hebt, gelijk Gij Mij liefgehad hebt"*.

Dat heeft niets te maken met een organisatie, niets met een samengaan van gelijkgezinde gelovigen: totaal niet. Waar heeft het dan wel mee te maken? De Zoon is uit de Vader geboren, Hij is diens eniggeboren Zoon door Hem verwekt, Hij is uit de Vader voortgekomen.

De Vader leeft met Zijn Geest in die Zoon en de Zoon leeft helemaal in Zijn Vader, door diezelfde Geest. Het is één Geest, die in de Vader en in de Zoon is en die eenheid bestaat derhalve uit dan ene Goddelijke leven. Dat heeft met organisatie niets te maken.

Vader en Zoon zijn niet in het begin van de schepping overeengekomen: *"zullen Wij nu eens goed samenwerken en zullen Wij samen goed doen. Jij neemt dit voor je rekening en Ik neem dat voor Mijn rekening"*. Dacht u dat het zo gegaan was?

Nee, de Zoon die aan het hart van de Vader was, wist precies wat de wil van de Vader was. Hij mocht de wil van Zijn Vader uitoefenen, omdat de Geest, die in de Vader is, ook in Hem is. Het is een eenheid van leven, zoals b.v. ook bij de wijnstok en de ranken.

Dit is ook geen organisatie, dat is ook niet door mensen bij elkaar gebracht, maar die ranken zijn uit de wijnstok voortgekomen en hebben één leven met die wijnstok, die het leven (dat in die wijnstok is) in die ranken doet vloeien en die ranken hebben als gevolg daarvan hetzelfde leven als in die wijnstok is.

Maar als de rank zich losmaakt, is het onherroepelijk afgelopen met de eenheid en derhalve met het leven. Laten wij ons toch bezinnen op datgene dat de Here van ons wil.

In dit verband wil ik u wijzen op hetgeen wij lezen in 1 Cor. 12:13, namelijk dat daarvoor de Heilige Geest kwam. Toen de Here Jezus hier op aarde was, ging Hij niet eerder prediken of handelen, dan nadat bij Zijn doop in de Jordaan de hemel open ging en de Vader Zijn volheid van de Heilige Geest op Hem, als mens deed neerdalen.

Toen nam Gods Geest immers Jezus Christus als mens in bezit en kwam God de Vader in Hem wonen en leven. Jezus zegt: *“de Zoon kan van Zichzelf niets doen, tenzij Hij het de Vader ziet doen. Want wie Mij ziet, die ziet de Vader en wat de Vader doet, doe Ik evenzo”*. Hij werd gedreven door de Heilige Geest en nergens anders door. En dat is die wonderbare eenheid.

We keren nu terug tot 1 Cor. 12 maar lezen nu de verzen 12 en 13, waar Paulus schrijft: *“Want gelijk het lichaam één is en vele leden heeft, en al de leden van het lichaam, hoe vele ook, één lichaam vormen, zo ook Christus”*. (Hij zegt niet: zo ook de Gemeente. Als de Gemeente zo gaat worden dat het enkel Christus wordt, dan is die eenheid er)

Maar zolang wij nog een kerkmuurtje om ons heen trekken, dan kan die eenheid niet doorbreken; *“want door één Geest (dat is de Geest uit de Vader en de Zoon) zijn wij allen tot één lichaam gedoopt (op de pinksterdag), hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen, en allen (daar komt het nu) zijn wij met één Geest gedrenkt”*.

Bent u en ik voortdurend met die ene Geest gedrenkt? Zo gauw dat gebeurt, zult u zien dat alles wegvalt en dat wij allen één zijn, want wat is het een eenheid die door ons gemaakt moet worden, maar het is een eenheid die door de Here, door God Zelf, geschapen is in Zijn Zoon.

Een wonderbaar scheppingswerk: toen Jezus Christus daar op het kruis ging, droeg Hij niet alleen ons aller zonde in Zijn Lichaam op dat hout, maar Hij droeg ook de zondaar in Zijn Lichaam.

U bent met Christus gekruisigd, d.w.z. indien u van Hem bent. Wat betekent dat? Wanneer bent u dan gekruisigd? Toen u tot geloof kwam een paar jaar of langer geleden? Of toen u gedoopt bent? Welnee; Paulus zegt: *“Ik ben met Christus gekruisigd”*.

Wanneer is Christus gekruisigd? Meer dan 2000 jaar geleden! Ja, met mijn verstand kan ik het niet begrijpen, maar het is zo. Door Gods genade die mij riep in Jezus Christus, ben ik op datzelfde ogenblik (dus bij de kruisiging van Jezus op Golgotha) in Zijn Lichaam genomen, had ik deel aan Zijn Lichaam en heeft Hij mij met mijn oude Adamsnatuur in Zijn Lichaam doen sterven, radicaal! Maar ook heeft Hij mij in Zijn Lichaam wedergeboren doen worden, toen Hij opstond uit de doden.

Nu komt er een wonderlijk feit. Alle kinderen Gods (vanaf de Pinksterdag tot de laatsten, die toegevoegd zullen worden) zijn allen op één en hetzelfde uur gestorven en wedergeboren; het is al gebeurd. God vraagt alleen geloof.

De Gemeente is een wonderlijk lichaam, weet u dat? Het is namelijk geen vierling, het is evenmin een zesling, maar het is een miljoenling! Is het niet waar? Ik ben met Christus gekruisigd; ik ben met Christus gestorven toen Hij stierf voor mij; ik ben met Hem begraven en in Hem opgestaan; dat belijden wij toch in onze doop?

Daarom zijn we van Hem; het is één lichaam en één schepping van God. Toen God de natuurlijke schepping herschiep en daarbij zei: *“God zag dat alles zeer goed was”*, moesten mensenhanden er nog wat aan toevoegen of bijmaken of om het te vervolmaken? Wat denkt u?

Ik denk: de handelingen van de mens bederft het alleen maar; dat ziet u toch vandaag zelf voor u, want de gehele schepping wordt door de mensen bedorven: bodem, gewassen, dieren, de atmosfeer, de wateren, de zeeën en de mens! Er blijft niets meer van over.

Als nu die natuurlijke schepping, waarvan God wist, dat deze maar tijdelijk was, al volmaakt was en de mens daaraan niets kon toevoegen of afdoen, hoe zal dan die nieuwe schepping ontstaan, die tot in eeuwigheid blijft?

Dacht u, dat u en ik daar wat aan toe moeten voegen? Houd toch op met die dwaasheid, die menselijke bevordering van en streven naar een eenheid in de Gemeente, want dan verstaat u het werk Gods niet.

Alleen in Christus Jezus zijn we één, tenminste als we van Jezus zijn. Als u Jezus toebehoort, zijn we één. We moeten slecht die eenheid bewaren, zegt Paulus, niet maken. Bewaren door de band des vredes; hij is er, maar u moet hem onderling bewaren door de Heilige Geest. Wonderbare Gebeden!

Nu komen we tot de volgende, tot de zesde bede. De vijfde bede betrof de geestelijke eenheid van alle gelovigen in één Lichaam. De zesde bede vindt u in de verzen 21 en 23: *“opdat (daarmee wordt bedoeld: deze geestelijke eenheid) de wereld gelove (en in vers 23 staat: de wereld erkenne) dat Gij Mij gezonden hebt”*.

Deze tekst wordt zo dikwijls verkeerd uitgelegd. Men zegt: “Ja, als nu die Gemeenten tezamen in een eenheid optreden, dus alle geschillen maar neerleggen en men zich allemaal maar bij elkaar aansluit, dan komt de gehele wereld wel tot geloof, want dat heeft de Here toch Zelf gebeden en dan wordt dat gebed toch verhoort?”

Maar dat is helemaal de betekenis van deze bede niet; want als dat de betekenis was, dan zou de Here Jezus Zelf ook meebidden voor de wereld, maar dat doet Hij niet! Wat lezen we in dit Hogepriesterlijke

Gebed: (eerst in vers 9) *“Ik bid voor hen; net voor de wereld bid Ik U, maar voor hen, die Gij Mij gegeven hebt”*. En wat vinden we in de verzen 14 en 16: *“Ik heb hen Uw Woord gegeven en de wereld heeft hen gehaat, omdat zij niet uit de wereld zijn, gelijk Ik niet uit de wereld ben”*.

En dan vers 16: *“Zij zijn niet uit de wereld, gelijk Ik niet uit de wereld ben”*. En vers 18: *“Gelijk Gij Mij gezonden hebt in de wereld, heb ook Ik hen gezonden in de wereld”*. Hier zien we de oplossing al. De Here is gezonden in deze wereld, opdat de wereld zich zou bekeren en in Hem geloven.

Maar bovendien is Hij nog voor iets anders in de wereld gekomen. De Here Jezus zegt in Johannes 9:39 (en nu wordt het u duidelijk waarop ik doel) *“Tot een oordeel ben Ik in deze wereld gekomen”*. Daar hebben we het: *“Tot een oordeel ben Ik in deze wereld gekomen, opdat wie niet zien, zien mogen, en wie zien, blind worden”*.

In Johannes 15, dat hoofdstuk over de wijnstok: beeld van die ware eenheid, zegt de Here het in ver 18 als volgt: *“Indien de wereld u haat, weet dan, dat zij Mij eer dan u gehaat heeft. Want indien gij van de wereld waart, zou de wereld het hare liefhebben, doch omdat gij van de wereld niet zijt, maar Ik u uit de wereld uitgekozen heb, daarom haat u de wereld”*.

En dan voegt Hij daaraan toe: *“Gedekt het Woord, dat Ik tot u gesproken heb: Een slaaf staat niet boven zijn heer. Indien zij Mij vervolgd hebben, zij zullen ook u vervolgen; indien zij Mijn Woord bewaard hebben, zij zullen ook het uwe bewaren”*.

Kijk, daar hebben we het verschil. De Here zal (ook door de geestelijke eenheid van de Gemeente) bewerken, dat wanneer Hij straks met Zijn Gemeente komt, de wereld wordt geoordeeld.

Een oordeel nog over hen, die als het ware uit de grote brand, die komt, gered worden, waartoe allereerst Israël - als volk - behoort, maar waarvan ook tweederde deel verworpen wordt, want men denkt altijd dat geheel Israël als volk bekeerd wordt, doch er staat duidelijk geschreven dat tweederde deel verloren gaat en dat éénderde deel tot bekering zal komen.

Een oordeel ook over de volkeren van de wereld, want het is een tweezijdig oordeel. Diegenen, die denken, dat zij zien, die het zo goed menen te weten, die worden blind. Doch voor hen, die van zichzelf weten: “Ik ben blind, ik heb hulp nodig”, zal de Here zorgen dat hun ogen geopend worden.

Hij zegt in het 22 vers: *“Indien Ik niet gekomen was en tot hen gesproken had, zij zouden geen zonden hebben, maar nu hebben zij geen voorwendsel voor hun zonden”*. Daarom zal de Gemeente in deze tijd ook steeds meer vervolgd gaan worden op alle mogelijke wijze, want alle ware gelovigen zijn als het ware een aanklacht voor het zondige leven dat de mens van deze wereld leeft.

Nu is wel de vraag, wie zich in de oordelen straks nog zullen bekeren. Dat weet de Here alleen. Jesaja zegt: *“Er zijn er, die de duisternis liever hebben dan het licht en daarom willen zij tot dat licht niet komen”*. De mens, die de duisternis liever heeft dan het licht, ja, die gaan verloren. Hij heeft de ongerechtigheid liever dan de gerechtigheid.

Daarom herkennen wij, wat er geschiedde nadat de Vader Zijn Zoon in de wereld gezonden had. De één kwam tot geloof, doch de ander verwierp Hem en dat zal zo door blijven gaan totdat Hij komt om met Zijn Gemeente (als rechters) te richten.

Want zo vinden we het immers beschreven in 1 Cor. 6 ver 2-3: *“Of weet gij niet, dat de heiligen de wereld zullen oordelen? En indien bij u het oordeel over deze wereld berust, zijt gij dan onbevoegd voor de meest onbetekende rechtspraak?”*

Ja, zegt Paulus: *“weet gij niet, dat wij (zelfs) over engelen zullen oordelen?”* (satan en zijn gevallen engelen) U ziet derhalve, tot een oordeel is Hij gekomen. Maar . . . óók de Heilige Geest heeft tot taak, het oordeel aan te zeggen.

Over de Heilige Geest wordt in Johannes 16:8-11 aangaande Zijn komst op de Pinksterdag gezegd: *“En als Hij komt (de Heilige Geest), zal Hij de wereld overtuigen van zonde en van gerechtigheid en van oordeel; van zonde, omdat zij in Mij niet geloven; van gerechtigheid, omdat Ik heenga tot de Vader en gij Mij niet langer ziet; van oordeel, omdat de overste dezer wereld geoordeeld is”*.

En allen die zich door deze overste laten gebruiken en met hem omkomen. De één van ons onderwerp dient dus ook ten behoeve van het komende gericht.

Nu komen we tenslotte tot de zevende bede. Er is over alle aspecten van het Hogepriesterlijke Gebed uiteraard veel meer te zeggen, maar ik wil mij thans beperken tot de zevende bede, zoals wij die in vers 24 vinden. Daar bidt de Here Jezus, of al de Zijnen bij Hem in de hemel mogen zijn om Zijn heerlijkheid te zien en daarin te delen.

Dat heeft de Here Jezus immers ook reeds gezegd in Johannes 14, in die prachtige verzen 1-3, die betrekking hebben op het huis des Vaders: *“Uw hart worde niet ontroerd; gij gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis mijns Vaders zijn vele woningen (anders zou Ik het u gezegd hebben) want Ik ga heen om u plaats te bereiden; en wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben”*.

Dit nu horen wij Hem ook bidden aan het einde van het Hogepriesterlijke Gebed, want dat Hogepriesterlijke Gebed is ten dienste van Zijn Gemeente en het einde van de Gemeente loopt hierop uit, dat Hij komt om die Gemeente bij Zich in Zijn heerlijkheid te hebben. Dat is Zijn uitdrukkelijke wil.

Hoe heerlijk vinden wij dit ook in 1 Johannes 3:1-3: *“Ziet, welk een liefde ons de Vader heeft gegeven, dat wij kinderen Gods genoemd worden, en wij zijn het ook. Daarom kent de wereld ons niet, omdat zij Hem niet kent. Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen; maar wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is. En een ieder, die deze hoop op Hem heeft, reinigt zich, gelijk Hij rein is”*.

Paulus zegt, wanneer hij het over dit grote geheimenis heeft, in Efeze 3 vanaf vers 4b: *“in het geheimenis van Christus, dat ten tijde van vroegere geslachten niet bekend is geworden aan de kinderen der mensen, zoals het nu door de Geest geopenbaard is aan de heiligen, zijn apostelen en profeten: dit geheimenis, dat de heidenen mede-erfgenamen zijn, medeleden en medegenoten van de belofte in Christus Jezus door het evangelie”*.

Dat de gelovigen uit de heidenen mede-erfgenamen zijn, blijkt uit de bede van de Here Jezus. Johannes 17:24: *“Vader, hetgeen Gij Mij gegeven hebt; Ik wil, dat, waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn, om mijn heerlijkheid te aanschouwen, die Gij Mij gegeven hebt, want Gij hebt Mij liefgehad voor de grondlegging der wereld”*.

Aan deze grote heerlijkheid, die het alleszins waard is daarop dieper in te gaan, alsmede nog drie andere geweldige dingen in dit Hogepriesterlijke Gebed, kom ik thans niet toe, wellicht een andere keer.

Maar wel mogen wij thans zien: wij zijn mede-erfgenamen. Een andere vertaling zegt: *“medebezitters”*. Wij zullen de Here zien gelijk Hij is en aan Hem gelijk zijn. Dat is niet alleen innerlijk, maar ook in alles wat Hij bezit: alle heerlijkheid, die de Vader Hem gegeven heeft van voor de grondlegging der wereld.

Alles wat Hij op last van Zijn Vader (overeenkomstig de wil van Zijn Vader) in liefde geschapen heeft: dat geweldige universum met zijn miljarden en miljarden zonnestelsels, met zijn engelenbewoners, met heerschappijen, tronen en machten, die wij nog niet kunnen beseffen; al hetgeen de hemelen bewoont; dit alles dat Hij van de Vader ontvangen heeft.

En dan zegt Hij: *“En de heerlijkheid, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven”*. Dit is iets wonderbaars, dit geheimenis, dat de heidenen mede erfgenamen zijn, medeleden.

Een andere vertaling zegt: *“mede ingelijfd”*. Wij vormen dat wonderlijke lichaam, dat God aan de Zoon heeft toebedeeld en waarmee Hij straks Zijn gehele schepping tot heerlijkheid gaat brengen en vrijmaken van alles, wat nu nog in duisternis en zonden is.

Mede ingelijfd, ziet u het? Dat is niet organiseren, maar ingelijfd worden in een levend organisme op het hoogste niveau. Zoals God de Vader in de Zoon en de Zoon in de Vader, zo zullen (zegt de Heer) wij in Hen zijn en Zijn in ons. Wij spreken nu reeds over de Goddelijke drievuldigheid, maar wanneer de Gemeente straks daar is, zal dat pas zijn volle vervulling hebben gekregen.

Dan heeft God Zich een veelvuldigheid gekozen, die het lichaam is van Zijn Zoon en van Zijn Heilige Geest. Mede ingelijfd, medegenoten of deelgenoten van de belofte in Christus Jezus door het Evangelie. Broeders en zusters, is wat wij hier zien niet geweldig?

Wij hebben nu dit zevental getal, zeven beden in dit Hogepriesterlijke Gebed, behandeld. Maar weet u, er is nog een zevental, namelijk het zevental dat door de Here wordt gezegd: *“Vader, diegenen, die Gij Mij gegeven hebt”*.

Laat ik daar nu dit van zeggen. Het grote liefdesgeschenk en genadegeschenk van God de Vader aan de wereld is: Zijn Zoon! *“Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft”*.

Maar de geweldige, grote liefdegave, die de Vader aan Zijn Zoon geeft, is de gelovige in Hem: dat is het geschenk van God voor Zijn volbrachte werk op Golgotha, voor Zijn kruislijden, waarvoor Hij alles over had. Een diepe vernedering, een lijden, een smaadheid en hoon, sterven in onze plaats, een vreselijke zonde dood.

Want Hij moest voor onze zonde de zonde dood sterven en in het graf Zich geheel ontledigen, om daarna op te staan uit de doden. En nu zegt de Vader tot Zijn Zoon: *“diegenen, die op dat geloof bij Jouw worden ingelijfd, die zijn Jouw eeuwig geschenk”*. *“Vader, die Gij Mij gegeven hebt, Ik wil dat ook zij bij Mij zijn, waar Ik ben”*. Dat is het beeld van de Hemel Bruidegom en Bruid.

Bijzonder is ook hoe dat *“Vader, die Gij Mij gegeven hebt”*, al in het Oude Testament, door de Heilige Geest werd aangekondigd. Het is het laatste geweldige feit dat wij in het Hogepriesterlijke Gebed vinden.

Ik heb al gezegd, dat Vaders grote gave aan de wereld is: Zijn Zoon. De gave van de Vader aan de Zoon is de Gemeente, die Hem toebehoort. Ook de Here Jezus geeft wonderbare gaven aan Zijn Gemeente, en dat vindt u in dit Hogepriesterlijke Gebed.

Wonderbare gaven geeft Hij en die zijn heel wat heerlijker dan datgene waar vele op hameren, bijvoorbeeld het spreken in vreemde talen of tongen of allerlei geestesgaven. Er wordt hier over gaven gesproken, waar wij eigenlijk nog geen notie van hebben, doch die de Here ons reeds gegeven heeft!

Zo God wil en de Here nog vertoeft te komen, hopen wij later nog eens verder te gaan met dat wonderbare Hogepriesterlijke Gebed, totdat Hij komt. En dat (d.w.z. Zijn komst) is dan ook tevens de eindvervulling van dit Gebed.

Hij, die deze dingen getuigt, zegt: Ja, Ik kom spoedig.
Amen, kom, Here Jezus!

De genade van de Here Jezus zij met u allen.
Amen.

